

Sport

Nyhedsredaktør: Klaus Søndergaard - sport@jp.dk

» Hvis nogen havde sagt til mig for fire år siden – dengang jeg stadig arbejdede hos DSB – at jeg skulle til OL og ville stå her i dag, ville jeg have sagt, at de måtte have taget helt fejl.

Cathrine Grage, dansk skøjteløber

Læs flere
nyheder på

spn.dk

Det er aldrig for sent at blive stjerne

OL-debut: Selv om man har passeret de 25 år, behøver det ikke være for sent at realisere sine drømme om at komme til OL. Det har Cathrine Grage gjort. I dag gælder det 3.000 meter på skøjter.

LARS FROM
Jyllands-Postens
udsendte medarbejder
lars.from@jp.dk

VANCOUVER

Det lyder vanvittigt: Men det er faktisk kun fire år siden, at Cathrine Grage begyndte at stå på skøjter.

Dengang var hun 29. Nu er hun 33 år gammel. Og i dag stiller hun op i 3.000 meter hurtigløb på skøjter ved OL i Vancouver.

»Jeg har altid ønsket at stå på skøjter, det har bare ikke rigtig været muligt i Danmark. Derfor kom jeg lidt sent i gang,« lyder det fra den temmelig utraditionelle danske skøjtestjerne, der selv regner 3.000 meteren for sin svageste distance.

Favoritdisciplinen er 5.000 meter, som hun skal løbe onsdag den 24. februar. Her er hun kvalificeret til OL på den 11. bedste tid.

Hvis kvinder fik lov at løbe rigtig langt på skøjter – f.eks. 10.000 meter, eller endnu bedre et maratonløb på 42 kilometer – ville Cathrine Grage formentlig være en seriøs kandidat til en medalje. Hun er nemlig rigtig sej til de lange distancer. Er formentlig én af de 10 kvinder i verden, der har løbet den hurtigste 10.000 meter nogensinde.

Egentlig havde Cathrine Grage opgivet at realisere sin drøm om at komme til at køre på rigtige skøjter. Det blev i stedet til lidt rulleskøjter, når muligheden bød sig. Som barn tog hun f.eks. gerne rulleskøjterne fra hjemmet i Karlslunde til Avedøre ved København, fordi det mindede om rigtige skøjter.

Derfor havde Cathrine Grage da også sit livs bedste skitur på en tur til Sverige, hvor der slet ingen sne var.

»Da der ikke var nogen sne, lejede jeg i stedet et par skøjter, og så stod jeg ellers på skøjter hele ugen. Det var mit livs bedste skiferie.«

Et helt nyt liv

I 2002 var Cathrine Grage blevet 25 år og havde et godt

job hos DSB, hvor hun var med til at udarbejde bud på opgaver i udlandet. Men så en dag fandt hun ud af, at én af kollegerne var rulleskøjte-træner. Det blev starten på et helt nyt liv.

»Jeg tog med ud og træne og begyndte for alvor at køre på rulleskøjter. Og så fik jeg lyst til mere. Jeg ville gerne prøve at køre rigtigt på skøjter også. Det kunne kun lade sig gøre i udlandet, men jeg kunne ikke få orlov fra mit job. Derfor var jeg nødt til at tage en alvorlig beslutning. Jeg sagde mit job op og tog til Gøteborg for at stå på skøjter. På den måde har jeg taget nogle beslutninger i mit liv, som jeg var nødt til at tage, fordi jeg havde mulighederne. Og selv om det ikke altid

BLÅ BOG

Cathrine Grage

Alder: 33
Disciplin: Hurtigløb på skøjter
Bopæl: Calgary, Canada
OL-mål: At slå løbere, hun ikke har slået før

har været nogen dans på roser, vil jeg gerne opfordre andre til at gøre det samme.«

»Det har været det hele værd, og jeg har fået en masse nye venner. Jeg følte faktisk, at jeg allerede fik min guldmedalje i skøjteløb den dag, da jeg havde kvalificeret mig til OL.«

Cathrine Grage erkender dog også, at det har kostet at nå så langt.

»Jeg har f.eks. ikke nogen kæreste. Det gik i stykker på grund af sporten. Og nu rejser jeg så meget, at jeg kun er i Danmark to måneder om året. Derfor er de mennesker, som jeg træner med, også blevet mine venner. Jeg lever noget af mit liv i Belgien, noget i Danmark og resten i en international verden.«

Træning på fuld tid

Det danske skøjte-talent har de seneste måneder levet af et særligt skøjtelegat og har derfor kunnet træne på fuld

tid. Det vil sige omkring 30 timer om ugen. Samtidig har hun de seneste måneder boet i Calgary i Canada for at kunne træne optimalt på en god skøjtebane og med gode træningskolleger.

Cathrine Grage satser blot på at komme i top 16 på favoritdistancen 5.000 meter, selv om hendes træner har større forventninger. Hvordan det går i dag, tør hun ikke gætte på.

Hun har stadig selv lidt svært ved at forstå, at hun nu skal ud i den imponerende Richmond Olympic Oval skøjtehal og løbe mod verdens absolut bedste skøjteløbere.

»Hvis nogen havde sagt til mig for fire år siden – dengang jeg stadig arbejdede hos DSB – at jeg skulle til OL og ville stå her i dag, ville jeg have sagt, at de måtte have taget helt fejl. Dengang i december 2005 var faktisk dengang, da jeg begyndte på skøjter.«

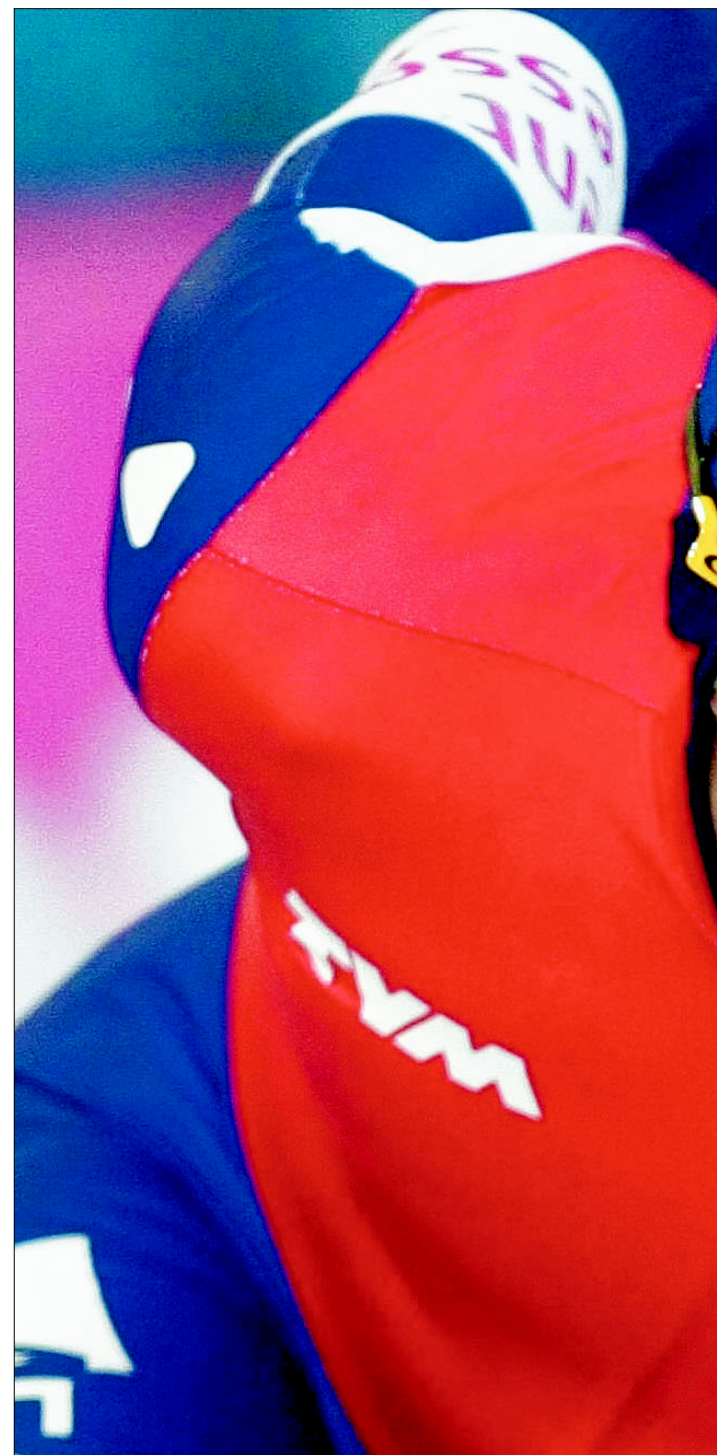
Cathrine Grage forstår ikke, at andre ikke forstår det fantastiske liv, hun har haft.

»Der er nogen, der siger, at nu har jeg spildt fire år af mit liv på at løbe på skøjter. Men vel har jeg ej. Jeg har udlevet min drøm – og det er noget af det bedste, jeg har gjort. Selv om jeg ikke har fået sparet en masse penge op. Og hvis det er muligt, vil jeg gerne prøve et OL mere. Jeg tror nemlig, at jeg fortsat kan forbedre mig,« lyder det optimistisk fra den 33-årige danske skøjtestjerne.

Cathrine Grage har de seneste måneder levet af et særligt skøjtelegat og har derfor kunnet træne på fuld tid. Det vil sige omkring 30 timer om ugen.

Foto: Thomas Borberg/Polfoto

Sven Kramer et et godt bud på guld til Holland på både 5.000 og 10.000 meter. Foto: Matt Dunham/AP

I Holland kan

■ Hvorfor er Holland i dag en stormagt, når det handler om skøjteløb? En historisk tilfældighed fra dengang, der var rigtige vintre til, forklarer en hollandsk skøjte-træner.

LARS FROM
Jyllands-Postens
udsendte medarbejder
lars.from@jp.dk

VANCOUVER

Når man kommer ind i presseområdet i den fabelagtigt flotte Richmond Olympic Oval skøjtehal er næsten alle pladserne reserveret til hollandske medier.

Fordi Holland sidder mas-sivt på tronen inden for hurtigløb på skøjter.

Men hvordan pokker kan et lille land, der normalt har lige så elendige, milde, våde og frem for alt isfrie vintre

som Danmark, være førende i verden inden for skøjteløb?

»Fordi hollænderne i gamle dage stod på skøjter på de mange kanaler, der findes overalt,« forklarer Trinette Ufkes, der er træner for den danske skøjteløber Cathrine Grage og selv er hollænder.

Masser af vand

»I Holland har kanalerne altid været transportveje – og så når det gælder transport på skøjter. Og da der er masser af vand og masser af kanaler og vintrene tidligere var langt koldere, er skøjteløb blevet så stort, som det er.«

Ifølge Trinette Ufkes har mere end halvdelen af alle hollændere i dag et par skøjter liggende derhjemme – klar til at blive taget i brug, straks vandene fryser til.

»Vi har ikke haft så meget

» Vi har ikke haft så meget is på kanalerne de seneste vintre. Men så snart isen kommer, myldrer folk ud på kanalerne. Skøjteløb er simpelthen kæmpestort i Holland.

Trinette Ufkes, træner, hvorfor hollænderne er så gode til skøjteløb

» Vejret her i Vancouver er desværre noget rigtig møg. Det regner det meste af tiden, her er alt for varmt, og der mangler sne.

Lars From, Jyllands-Postens udsendte medarbejder

de løbe på skøjter, kan de

is på kanalerne de seneste vintre. Men så snart isen kommer, myldrer folk ud på kanalerne. Skøjteløb er simpelthen kæmpestort i Holland.»

Vinteren 1996-97 var seneste gang, de hollandske kanaler for alvor frøs til. I år er der atter et tykt lag is på. Derfor bliver der formentlig snart igen indkaldt til det store, legendariske 11-by skøjteløb, Elf Stedentocht, der går mellem 11 hollandske byer, og strækker sig over 100 kilometer.

Det historiske skøjteløb kommer bl.a. gennem byerne Leeuwarden, Franerker, Bartlehiem, Bolsward og Dokkum, og det er ekstremt ærefuldt at vinde løbet.

Lige nu venter alle på, at der bliver indkaldt til det næste Elf Stedentocht. Når det

foregår, vil folk i hundredtusindvis om ikke millionvis stå langs kanalerne og klappe deltagerne frem.

En lang række ishaller

I Holland har man desuden – på grund af de mange milde vintre – bygget en lang række

ishaller, så skøjteentusiasterne kan komme på is året rundt, både når det regner, og når solen skinner.

Det er stærkt medvirkende til at sikre den fortsatte skøjte-dominans på verdens isbaner.

Når der de kommende dage for alvor kommer gang i OL-skøjterne, vil hollandske medier da også sende direkte fra skøjtehallen, selv om en del af løbene foregår midt om natten, europæiske tid.

Den hollandske interesse er så stor, at flere tv-selskaber har sendt tv-hold til Vancouver udelukkende for at filme de populære skøjtehelte.

Et enkelt tv-hold er i Canada for at lave en dokumentarfilm om skøjteprinsesserne og – prinsesserne.

Trinette Ufkes har selv været en habil skøjteløber. Hun

spændte det første par skøjter på fødderne som femårig og deltog siden både i nationale og internationale stævner.

Gang i skøjterne

Da hun i 2003 kom til Danmark, havde hun egentlig lagt skøjterne på hylden, men blev lokket med ud i skøjteklubben HLF (Hurtig Løbs Foreningen) og fik så atter gang i skøjterne. I dag er hun træner fra det danske skøjte-talent, Cathrine Grae.

Den hollandske træner tror, at hendes landsmand Sven Kramer vil tage guld i både 5.000 meter og 10.000 meter, mens hun er lidt mere tvivlende overfor, hvorvidt de hollandske kvinder også vil kunne triumfere og sætte sig på guldet.

En elefant i en glasbutik

Det er billigere at leje en camper, end at leje sig ind på et dyrt hotelværelse, når der er OL. Men helt ukompliceret er det nu ikke.

LARS FROM

Jyllands-Postens udsendte medarbejder

lars.from@jp.dk

VANCOUVER

En ting er at skrive gode historier. Det er der mange, der kan.

Noget andet er at kloge sig på noget så ophidsende og følsomt som sport, når man vel at mærke aldrig før har skrevet om sport.

For slet ikke at nævne, hvordan det er at køre en bil på størrelse med en dansk turistbus og selv skulle navigere rundt i millionbyen Vancouvers stopfyldte gader med et krøllet vejkort fra det lokale turistkontor som eneste hjælp.

JP har sendt noget så ultraditionelt som en klima- og miljømedarbejder til Canada for at dække OL. Han ved ganske vist også lidt om trafik, men har altså aldrig før siddet bag rattet på en 30 fod lang autocamper, der efter dansk målestok måler ca. 10 meter i længden og i øvrigt er tre meter bred.

Men hvad gør man ikke for at spare penge?

Nu er det jo så heller ikke altid, at alting går som planlagt. Heller ikke med camperen. Der kom pludselig en dopingsag på tværs, og så skulle camperen hentes over stok og sten. Det gik sådan set også ok. Men bagefter skulle den altså parkeres udenfor den olympiske by i centrum af Vancouver. Det tager tid. Især når man skal finde en p-plads med plads til tre almindelige biler. Og en enkelt gang lige skal vende uhyret inde på en ensrettet gade.

Uheldigvis var det blevet temmelig sent, mørkt og regnfuldt, inden jeg sammen med min camper endelig nærmede mig den campingplads for autocampere, en såkaldt RV park, i udkannten af Vancouver, hvor det med møje og besvær var lyk-

kedes at få lov at bo under OL. Desværre overså jeg det lille bitte skilt, der viste vej til campingpladsen. Og hvad gør man så? Man vender naturligvis bilen og kører tilbage. Problemet er bare, at 10 meter er temmelig langt. Og så kan det være hundesvært at se sådan en lille bitte grøft, som der løber vand i.

Derfor smuttede min lille, søde camper lige en tur ned i grøften med en meget træt chauffør ved rattet.

Øv.

Men nu er canadiere altså ualmindelig flinke. Så én af de første biler, der kom forbi, var en fyr i en gigantisk firehjulstrækker, der straks tilbød at forsøge at trække mig op. Han måtte dog opgive. I stedet hjalp han med at få fat i en kranbil. Det kostede lige den nette sum af 93 dollars – knap 500 kr. Sådan ca. det samme som et hotelværelse for en nat. Og jeg tør slet ikke tænke på, hvad det koster, når jeg skal fylde benzintanken op.

Til gengæld er det gået meget bedre med sportshistorierne. Der er endnu ingen læsere, der har klaget.

Vejret her i Vancouver er desværre noget rigtig møg. Det regner det meste af tiden, her er alt for varmt, og der mangler sne.

Men det kan man ikke mærke på canadiere. De smiler, griner og forsøger på alle måder at hjælpe deres gæster fra hele verden. Hvad enten man er faret vild, eller skal have vekslet lidt penge til parkometret. I trafikken er de også kun venligheden selv. Ingen dytter eller giver uvenlige tegn, når man opfører sig som en elefant i en glasbutik.

Os da jeg i går tog mig en løbetur ovenpå den lange flyvetur, begyndte en flok arbejdere at juble: »Der kommer en OL-deltager,« lød det taktfast fra det værksted, hvor et skilt med store flag ude ved vejen slog den rette OL-stemning an:

»Eh o Canada go.«

Canadiere tror på sig selv, og de regner med at vinde en forfærdelig masse guldmedaljer.

Det skal blive spændene og se, hvordan de reagerer, når Danmark banker dem i curling.